

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿قُلْ يَاعِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ *** حَدَّثَنَا قَتَادَةُ ● عَنِ أَنَسِ ● أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «كُلُّ ابْنِ آدَمَ خَطَّاءٌ وَخَيْرُ الْخَطَّائِينَ التَّوَّابُونَ»

YENİ BİR BAŞLANGIÇ TEVBE

Değerli Mü'minler!

Cumamız mübarek olsun. Allah'ın rahmeti, bereketi ve inayeti hepimizin üzerine olsun!

Yüce Rabbimizin lütuf ve rahmetinin gereği olarak gönderdiği Yüce Dinimiz İslam bizler için hayat kaynağıdır. Dünya ve ahiret mutluluğunu kazanma sebebidir. Yüce Rabbimizin bizlere bildirdiği her emir ve yasak ya bizlere bir menfaat sağlamak ya da bizlerden bir kötülüğü gidermek içindir. İnsanlığın atası Hz. Âdem ve Havva Annemiz onlar için konulan bir yasağa uymadıkları için çok büyük kayıplara maruz kalmışlardır. Cennetteki hayatları sona ermiş insanoğlu için dünya hayatı başlamıştır. Bu hadise aynı zamanda Yüce Rabbimizin bir emrine uymamanın insanoğlu için ne kadar büyük bir mahrumiyete sebep olduğunu göstermektedir. Hz. Âdem ve eşi yaptıkları hatanın ne kadar büyük bir şey olduğunu anlamışlar bu mahrumiyetten kurtulmak için tevbe yoluna sımsıkı sarılmışlardır. Onlar “Ey rabbimiz bizler (senin yasakladığın şeye uymayarak) kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka hüsrana uğrayanlardan oluruz”¹ diyerek tevbe kapısına yönelmişler ve Yüce Allah'ın affına nail olmuşlardır. İnanalar olarak yaptığımız her iyiliğin cennetin kapısını, her kötülüğün de cehennemin kapısını açan bir anahtar mesabesinde olduğunu unutmamalıyız.

Muhterem Kardeşlerim!

Yüce Allah, insanı şerefli bir varlık olarak yaratmış, onu yeryüzünde halife ve diğer yaratılanlara üstün kılmıştır. Buna rağmen yine de birer melek değiliz. Zaman zaman bilerek ya da bilmeyerek hata yapabilir Yüce Rabbimizin emir ve yasaklarını çiğneyebiliriz. Bu durumda tıpkı Hz. Âdem Atamız

gibi tevbe etme erdemini göstermeli, Şeytan-ı aleyhane gibi yaptığımız hataları meşru görme ve göstermeye çalışmamalıyız. Çünkü hata ve kusur işlemekte ısrar etmemiz bizleri Allah'ın rahmetinden mahrum eder. Okuduğum Hadis-i Şerif'te sevgili peygamberimiz şöyle buyurmaktadır: “Her insan hata yapabilir. Hata yapanların en hayırlısı ve erdemlisi ise hataları sebebiyle çokça tevbe edenlerdir”.² Tevbe ne kadar hata edersek edelim bizlere yüce Rabbimizin rahmet kapılarını açan bir anahtar gibidir. Hutbenin başında okuduğum Âyet-i Kerimede Yüce Rabbimiz, ne kadar günahkâr olursak olalım onun rahmetinden ümit kesmememiz gerektiğini şöyle ifade etmektedir: “De ki: Ey kendilerine kötülük edip aşırı giden kullarım! Allah'ın rahmetinden umudunuzu kesmeyin! Şüphesiz Allah, (tevbe eden kullarının) tüm günahlarını bağışlar. Zira O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir”³.

Muhterem Müslümanlar!

Tevbenin özü samimiyetle ve ihlasla yapılan bir yakarıştır. Yüce Rabbimiz “Ey iman edenler! Allah'a içtenlikle tevbe edin”⁴ buyurmaktadır. Tevbenin özü ruhumuzun derinliklerinde hissettiğimiz pişmanlıktır. Resûl-i Ekrem (s.a.s), bir hadislerinde “Günahattan pişmanlık duymak, tevbedir”⁵ buyurarak bu gerçeği ifade etmiştir. Tevbenin özü hata ve günahlarımızın bir an önce farkına varıp Yüce Allah'a yönelmektir. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmaktadır: “Allah katında makbul tevbe, ancak bilmeyerek günah işleyip sonra çok geçmeden tevbe edenlerin tevbesidir. İşte Allah bunların tevbelerini kabul buyurur. Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.”⁶ Tevbenin özü bir daha günahlara dönmeme, heva ve hevesin esiri olmamaktır. Peygamber Efendimiz (s.a.s) tevbeyi “Bir daha dönmemek üzere günahı terk etmek”⁷ olarak nitelemiştir. Hutbemi Sevgili Peygamber Efendimiz (s.a.v)'in bizler için müjde değerindeki şu mübarek sözleriyle bitirmek istiyorum: “Günahlarından tevbe eden kimse, hiç günah işlememiş kimse gibidir”.

Hollanda Diyanet Vakfı

¹ A'raf 7/23

² İbn-i Mâce, “Zühd”, 30.

³ Zümer 39/53

⁴ Tahrim 66/8.

⁵ İbn Hanbel, I, 423.

⁶ Nisâ 4/17.

⁷ Tirmizî, Deavât, 15.